



**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. vj. Vtrum possit aliquid esse si,ul in pluribus locis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

SECTIO VI.

Utrum possit aliquid esse simul in pluribus locis.

Dixi quomodo possint plura corpora simul esse in eodem loco, nunc celeberrima quæstio est, quomodo possit vnum & idem corpus plura occupare loca; hæc enim duo sunt in Sacramento amoris planè mirabilia, in quo Christi corpus penetratur cum speciebus, & in locis innumeris replicatur, ut ostendebam fusiùs tertia parte: nunc ut de quæstione hac philosophica pro instituto dicam, quatuor breuiter quarti posse video. Primò, utrum absolute possit diuinitus aliquid esse in locis pluribus: secundò, utrum possit aliquid occupare plura loca circumscriptione: tertio, utrum res eo modo replicata sit susceptiua contrariorum: quarto, per quam actionem corpus poni possit in pluribus locis.

§. I.

Utrum possit aliquid esse aliquo modo replicatum in locis pluribus.

Certum est primò, esse prorsus impossibile naturaliter, ut aliquid sit in locis pluribus adequatis. Ratio est, quia locus appellatur adequatus, maximus quem aliqua res occupare potest naturaliter: ergo naturaliter res esse potest extra suum locum adequatum: alioqui locus ille, quem res occupant, esset maior maximo.

Certum est secundò, posse aliquid naturaliter esse in pluribus locis inadequatis continuis, non autem in pluribus locis inadequatis discretis; Angelus enim & anima, tametsi sint indiuisibiles, locum tamen occupant diuisibilem; quod fieri non potest sine innumeris replicationibus; qualibet enim pars spatij est locus inadequatus Angeli & anime. Quod autem naturaliter neque Angelus, neque anima possint occupare plura loca distantia etiam inadequata, non est facile probare, ut notabam olim: videtur autem bona esse ratio, quia non potest occupari nouus locus distans à priore loco, nisi per motum localem: sed per motum localem debet deferri prior locus: ergo Angelus non potest acquirere nouum locum, quin deferat priorem locum. His positis.

Dico primò, posse per diuinam potentiam aliquid esse simul in pluribus locis totalibus, tum distantibus, tum continuis. Ita tenent constantissime omnes Orthodoxi, quibus certum est, mentitum non esse Christum, neque illudere hominibus voluisse, quando in finem diligens suos, constituit se totum sub speciebus Eucharistiæ, portans seipsum in manibus suis.

Probant autem veritatem hanc certissimam Catholici Doctores innumeris argumentis, quæ alibi recensui; nunc triplex mihi ratio satis erit. Prima sit. Naturaliter anima & Angelus occupare possunt plura loca inadequata, & in illis replicari: ergo supernaturaliter potest aliquid plura occupare loca totalia, & in illis replicari. Probatur consequentia, quia nulla est excogitabilis implicantia, quæ prober implicare replicationem in locis adequatis, quæ non prober implicare replicationem in pluribus locis inadequatis; quando enim mouetur manus quiescente capite, mouetur & quiescit anima: manus vna moueri potest sursum, altera deorsum.

A Secunda ratio sit. Potest Deus rem eandem facius reproducere: ergo potest eam ponere in pluribus locis adequatis; si enim reproducat eam in diuersis locis, certe illam etiam replicabit.

Secunda ratio.

Tertia sit, quia nec ex parte Dei, nec ex parte corporis, nec ex parte loci repugnat ut idem corpus ponatur in pluribus locis; Deus enim omnipotens est; corpus semel productum capax est operationis productionis; locus adequatus non est is qui simpliciter est maximus, sed maximus quem occuparet potest naturaliter: nulla igitur ex parte implicat illa replicatio.

Tertia ratio.

B Obiicitur primò. Implicat aliquid esse vnum, & non vnum: corpus eo modo replicatum, esset vnum, ut supponitur, & non vnum; quia illud non est vnum, quod non est indiuisum in se: istud corpus non esset indiuisum in se, cum potius esset diuisum: ergo illud corpus non esset vnum. Deinde implicat aliquid auelli, distrahi, distare à se ipso: corpus autem illud auelleretur, distraheretur, distaret à se ipso; nam hoc nihil est aliud nisi esse in loco distante; relatio autem distantia cum sit relatio realis, est ad terminum distinctum à fundamento.

Prima obiectio.

Resp. corpus replicatum esse reuera vnum, & indiuisum in se, quamuis sit diuisum à se. Indiuisum in se illud est, cuius tota entitas est indiuisa, ita ut vna eius pars diuisa non sit ab aliis partibus. Indiuisum à se illud est, cuius totalitas non est in pluribus locis discretis. Corpus igitur replicatum esset indiuisum entitatiue, non esset indiuisum localiter. Similiter potest aliquid localiter auelli, distrahi, distare à se ipso; entitatiue non potest. Relatio distantia habet terminum distinctum virtualiter, corpus enim replicatum æquiualeat pluribus propter reproductionem.

C Obiicitur secundò. Implicat ut aliquid sit extra suos terminos, alioqui enim illi essent, & non essent termini: sed si esset extra terminos loci adequati, esset extra suos terminos; termini enim rei locatæ simul sunt cum terminis loci adequati, quia quod loco definitur, aut circumferibitur, habet suos terminos cum terminis loci: ergo implicat ut sit extra terminos loci adequati.

Secunda obiectio.

D Respondeo rem illam, quæ virtualiter est multiplex (cuiusmodi est res replicata) esse posse extra suos terminos; neque sequitur illos esse terminos simul, & non esse terminos, quia termini rei locatæ, quæ multiplex est virtualiter, non sunt simul cum terminis loci.

Obiicitur tertio. Sequeretur eundem locum esse adequatum, & non esse adequatum; locus enim adequatus est is, in quo res non solum est tota, sed etiam totaliter, idest, id quo ita res est, ut non sit extra illum: ergo non potest aliqua res esse in pluribus locis adequatis. Probatur antecedens. Ideò digitus est locus solum inadequatus anime, quia licet anima sit tota in digito, est tamen extra digitum: ergo ut aliquid sit in loco adequato, necesse est ut non sit extra illum.

Tertia obiectio.

E Resp. locum adequatum non eum appellari extra quem res non est, sed eum extra quem res existens naturaliter non est, seu maximum, quem res occupare potest naturaliter: v. g. si Angelus occupare potest locum leucalem, leuca est eius locus adequatus, semileuca locus inadequatus.

S. II.

Virum etiam circumscriptione possit aliquod corpus esse in pluribus locis.

Conclusio
affirmativa.

Dico primò. Potest per diuinam potentiam aliquid esse circumscriptione in pluribus locis adæquatis. Ita docent Suarez, Bellarminus, Valentia; contra Vasquez & alios plures, quos citat.

Prima probatio.

Ratio est primò, quia est de fide Christum habentem in cælo præsentiam naturalem, habere in hostia præsentiam sacramentalem: ergo multò magis habere posset præsentiam naturalem circumscriptionem. Probatur consequentia, quia præsentia sacramentalis est supernaturalis; præsentia verò circumscriptionem, esset naturalis: sed facilius est habere præsentiam naturalem, quam præsentiam supernaturalem: ergo Christus existens in cælo circumscriptionem, facilius existeret posset in terris circumscriptionem, quam definitiue: quis autem sibi persuadeat esse impossibile, ut Deus destruat in Sacramento modum præsentia supernaturalis, relicto tamen ibi Christo? Confirmari autem potest, quia Christus dum apparuit Paulo, fuit sine dubio in loco circumscriptionem, habuitque in eodem tempore præsentiam connaturalem in cælo: ergo fuit simul circumscriptionem in pluribus locis. Plures huiusmodi apparitiones dabant Thyraus lib. 2. de appar. cap. 8. Suarez tom. 3. in 3. part. disputat. 48. sect. 4.

Secunda probatio.

Secundò. Si repugnaret corpus aliquod esse circumscriptionem in pluribus locis, vel per deberet repugnancia ex formali ratione quantitatis, vel ex propria ratione præsentia circumscriptionem: non implicat ex propria ratione quantitatis, quia illa est tantum extensio localis impenetrabilis, quæ non tollitur per duplicem præsentiam circumscriptionem: neque repugnat ex parte circumscriptionis, quia esse in loco circumscriptionem, non dicit aliud, quam habere totum in toto loco, & singulas partes in singulis partibus loci, siue in vno loco, siue in pluribus: neque negat locatum esse extra illum locum, sed tantum negat, locum esse capacem alterius corporis. Probatur manifestè, quia si esse in loco circumscriptionem, diceret ita esse in loco ut non sit extra, sequeretur illud quod est in vno loco circumscriptionem, non posse esse definitiue extra illum locum; quod enim est in vno loco circumscriptionem, in alio autem definitiue, est extra illum locum ubi est circumscriptionem.

Prima obiectio.

Obiicitur primò. Implicat aliquid communurari loco, & non communurari: si aliquid esset in pluribus locis circumscriptionem, communuraretur loco, & non communuraretur, quia esse in loco circumscriptionem, est communurari loco; locus enim est æqualis locato: sed quod est in pluribus locis, non communuratur vni loco, cum sit extra illum, & communuratur pluribus: ergo communuratur loco, & non communuratur. Confirmatur, quia circumscribi spatio, est non esse extra spatium: ergo si sit in pluribus locis circumscriptionem, erit extra spatium, & non erit.

Resp. corpus illud, quod est in pluribus locis circumscriptionem, æquale esse tum vni loco, tum pluribus locis: vni loco est æquale, quia æqualem habet extensionem quantitativam; est autem æquale pluribus, quia est multiplex virtualiter. Non repugnat autem aliquid vni loco adæquari, & non adæquari sub diuersa ratione. Ad confirmationem

A negatur, quod circumscribi spatio est non esse extra illud, alioqui non posset aliquid esse definitiue in loco.

Obiicitur secundò. Effectus formalis vnius forme non potest crescere non crescente forma: sed effectus formalis circumscriptionem, est effectus formalis quantitatis: ergo non potest crescere, quantitate non crescente; cresceret autem effectus ille formalis, si corpus esset circumscriptionem in locis pluribus. Confirmatur, quia sequeretur, quod si corpus sibi occurreret, se ipsum excluderet ab eodem loco.

Resp. distinguendo maiorem; effectus formalis non potest crescere, nisi forma crescat, vel realiter, vel virtualiter, concedo; sapius autem in hac materia reperendum est, quantitatem dum replicatur, multiplicari virtualiter propter reproductionem, per quam res prius vna idem facit quod plures. Et hæc est causa, ob quam corpus quod sibi occurreret, excluderet se ab eodem loco, æquè ac excluderet aliud corpus.

Obiicitur tertio, sequi quodd idem corpus susceptivum esset contrarium, non solum eorum quæ respectiva sunt, & pendunt a loco, qualia sunt moveri, & quiescere; ire sursum, & deorsum: sed etiam eorum quæ sunt absoluta, & a loco non dependent, qualia sunt esse frigidum & calidum, vivere & mori, esse in peccato & gratia: hoc autem absurdum est. Ut solvatur hæc dubitatio, quæ totius huius materiae præcipua est, videndum est paulò fusiùs.

S. III.

Virum corpus replicatum in pluribus locis suscipere posset contraria.

Dico tertio, posse corpus aliquod replicatum sine nouo miraculo suscipere accidentia posita contraria, tum respectiva, tum absoluta, æquè ac si realiter esset multiplex. Ita video multos docere Recentiores: Vasquez autem absolute negat corpus ob replicationem susceptivum esse vllorum contrariorum. Hurtadus, & Ariaga fatentur corpus illud suscipere posse contraria negatiua, esse album & non album, moveri & quiescere. Suarez concedit de contrariis positivis respectivis, negat de absolutis, esse album & nigrum. Ego de omnibus contrariis verum esse arbitror.

Ratio est, quia corpus replicatum, si est multiplex virtualiter, id est si æquivalat pluribus corporibus, suscipere potest accidentia quælibet opposita; esse autem æquivalenter multiplex.

Primò probatur, quia si corpus replicatum non esset multiplex æquivalenter, suscipere non posset contraria respectiva, v. g. moveri sursum in vno loco, & in alio moveri deorsum; moveri & quiescere: sed certum est, quod posset corpus replicatum suscipere accidentia contraria respectiva, nam sanctissimum Christi corpus in Eucharistia movetur in vno loco sursum, in alio deorsum; in cælo ambulat, in terris quiescit: ergo posset similiter aliud quodlibet corpus stare in vno loco, sedere in altero, in vno cadere, in altero sursum elevari. Confirmatur facili argumento: constituatur corpus replicatum super duas asseris extremitates in medio aëris, deinde inuertatur asser; certè illud corpus in vno extremo ascenderet, in altero descenderet. Deinde corpus replicatum Lugduni & Parisiis erit mihi vicinum existenti Lugduni, & remotum simul: & quis neget Christum ut existentem in cælo,

ecelo, distare à nobis; esse proximum propter latet in Sacramento. Ergo contraria respectiva conveniunt rei replicata. Quod etiam patet in anima rationali, quæ in locis existens in adequatis, in vna manu mouetur sursum; in altera deorsum.

Contraria
privatiua.

Secundo, Illud corpus esset multiplex virtualiter, si posset suscipere contraria privatiue opposita, idest esse album in vno loco, in alio loco non album: in vno moueri, in altero quiescere: sed corpus replicatum posset suscipere contraria privatiua: ergo esset multiplex virtualiter. Minor probatur: quando corpus aliquod replicatur Lugduni & Parisiis, non necessarium replicatur accidentia omnia, quæ habet: ergo corpus habere potest calorem Parisiis, quem non habebit Lugduni. Probo antecedens. Quoties duo aliqua distinguuntur realiter, vno reproducto non est necesse reproduci aliud: sed corpus existens Lugduni distinguitur à calore, quem ibi recipit: ergo reproducto corpore non necessarium reproducitur calor. Deinde Christus in celo extensionem habet circumscriptiuam, quam in Sacramento non habet: ergo accidens quod habetur in vno loco, non habetur in altero loco. Anima in capite habet intellectiōnem, quam non habet in pede. Petrus existens Parisiis multa videret, quæ non videret Lugduni. Et si eum ignis Parisiis exureret, certe non exureret Lugduni, alioqui ageret in distans.

Vivere &
non viuere.

Tertio probo posse vnum corpus in vno loco mori, viuere in alio; quia tunc aliquis moritur, quando desinit actio per quam conseruabatur: sed actio, quæ Petrus replicatus conseruabatur in vno loco, desinere potest, non desinente actione qua conseruabatur in alio loco, sicut manifestum est actionem, quæ Christus in Sacramento reproducitur, desinere, non desinente actione, quæ est in celo, tamen non moriatur etiam ibi Christus, vt probabam tertia parte: ergo potest in vno loco mori, & in alio viuere. Similiter Probatur quod suppa calefieri simul potest, & frigefieri; si enim Parisiis coniciatur in ignem, Lugduni vero ponatur in aqua gelida; tunc Lugduni suppa non comburetur, alioqui produceretur ignis intra gelu; sed neque frigefierit Parisiis, alioqui congelabitur ignis: ergo necesse est vt illa vratur Parisiis, frigefiat Lugduni. Denique poterit eandem ob causam Petrus amare in vno loco, in altero odisse; assentiri, & dissentiri; scire, & errare.

Prima ob-
iectio.

Obiicitur primo. Ideo tantum Petrus incapax est recipiendi frigus & calorem in vno loco, quia illa sunt contraria, & ipse non habet in se virtutem ad illa recipienda sufficientem: sed per duas vbicationes non tollitur contrarietas caloris & frigoris, neque augetur virtus Petri; vbicatio enim non est virtus, aut ratio formalis ad recipiendum calorem: ergo ex eo quod aliquid habeat plures vbicationes, non habet maiorem virtutem ad recipiendum. Confirmatur. Sicut quia color non est virtus recipiendi calorem, quamuis aliquis infinitum haberet colorem, non fieret potentior ad recipiendum maiorem calorem: ergo similiter, &c.

Resp. corpus non replicari per solam multiplicationem vbicationum, sed per reproductionem in pluribus locis factam, per quam corpus redditur multiplex virtualiter; vnde totum corrumpitur argumentum, & eius confirmatio.

Secunda
obiectio.

Obiicitur secundo, ad hoc vt Petrus moriatur
R. P. de Rhodes curs. Philosoph.

A Parisiis, non sufficit quod entitas eius esse designat Parisiis, sed requiritur vt non existat amplius in rerum natura, alioqui quoties aliquis deserit Parisios, diceretur mori: sed quod non existit amplius in rerum natura, non potest esse alicubi: ergo implicat vt Petrus moriatur Parisiis, & viuatur Lugduni.

Resp. negando maiorem; ad hoc enim vt Petrus moriatur Parisiis, requiritur vt non existat amplius in rerum natura. Verum quidem est, non sufficere vt designat esse Parisiis per solam designationem vbicationis Parisiensis, sed sufficit vt designat esse Parisiis per designationem actionis, quæ producebatur Parisiis. Posset igitur Petrus mori Parisiis, & viuere Lugduni, quia posset desinere actio, quæ producebatur Parisiis, non desinente actione, quæ reproducitur Lugduni. Et hæc est ratio propter quam Angelus occupans plura loca inadæquata non potest peccare in vno, in altero esse in gratia; scire & errare, assentiri & dissentiri; quia scilicet non simpliciter æquiualeat pluribus, sicut id quod est reproductum & replicatum in pluribus locis adæquatis.

Obiicitur tertio. Non possunt de vna & eadem re verificari contradictoria; esse album & non album; viuere & non viuere; esse amicum Dei, & non esse Dei amicum, quæ sunt contradictoria: ergo non possunt de eadem re verificari. Deinde sicut generatio dicit simpliciter rem esse, sic corruptio dicit simpliciter rem non esse.

Tertia ob-
iectio.

Resp. contradictoria vocari ea quæ conueniunt eidem ratione eiusdem; quæ autem conueniunt ratione diuersorum locorum, & ratione diuersæ productionis, non esse contradictoria: huiusmodi sunt ista quæ conueniunt corpori replicato, est enim, vt dixi, multiplex virtualiter. Liceret ergo de illo dicere, *Viuat, & moriatur*; non liceret dicere, *Viuat, & non viuat*, quia negationes sunt malignantis naturæ, cum enim dico, *Non viuat*, significatur nullibi viuere.

Obiicitur quarto, ea quæ non pendunt à loco, sed absolute conueniunt subiecto, debent ei conuenire in quocumque loco sit illud subiectum: accidentia quæ dicuntur absoluta, non pendunt à loco: ergo conueniunt illi vbicunque sit. Confirmatur, quia id quod non est in loco per se, sed tantum per aliud, debet necessarium esse vbicunque est aliud; accidentia non sunt in loco per se, sed per subiectum: ergo sunt vbicunque est subiectum. Potestque confirmari argumento Theologico, quia quando corpus Christi ponitur sub speciebus ex vi verborum sacramentalium, ponuntur etiam per concomitantiam accidentia omnia, quæ impossibilitatem non habent cum statu sacramentali: ergo signum est, quod replicato subiecto replicantur accidentia: ergo subiectum non potest esse album in vno loco, nigrum autem in altero loco.

Quarta ob-
iectio.

E Resp. distinguendo primam minorem. Accidentia, quæ dicuntur absoluta, non pendunt à loco; si enim sensus sit, quod accidentia illa possunt esse in subiecto in quocumque loco illud sit, vera est propositio: si vero sensus sit quod accidentia non ex gunt præsentiam localem proportionatam potentie subiecti, vt illi inhæreant, sic falsa est, quia priusquam accidens sit in pluribus illis locis vna cum corpore replicato, necesse est vt prius replicetur; & sic duas habeat præsentias locales ad duo loca, alioqui non vnietur subiecto, nisi in vno loco.

V

Ad

Ad confirmationem negatur illa maior. Id quod non est in loco per se, sed per aliud, esse necessarium debet ubi est aliud; nam tamen accidens in loco sit ratione subiecti, cui inhaeret, non sequitur tamen necessarium, quod sit ubicunque est subiectum: quod etiam patet ex praesentia circumscriptionis, quam Christus in caelo habet, non autem in Sacramento. Verum quidem est, quod replicato corpore connaturaliter etiam replicantur accidentia, quae sunt in corpore ante replicationem; sicut certum est multa in Sacramento poni per concomitantiam, quae Christi corpus in caelo habet: sed posset tamen, si Deus vellet, vnum replicare sine alio. Quae verò post factam replicationem ponentur in corpore, certe non necessario ponentur ubicunque est illud corpus replicatum; potest enim accidens vnum habere in vno loco, & aliud accidens in altero.

§. IV.

Virum actio, qua replicatur aliquod corpus, sit adductio, an reproductio.

Assertio.

Dico quartò, esse prorsus impossibile ut corpus ponatur in pluribus locis per solam adductionem, id est per solam productionem nouae vocationis; sed necessariam esse reproductioem. Ita docebam in tractatu de Eucharistia cum Suarez, Lessio, Pesantio, Conink, contra Vasquem, Valentiam, Albertinum, Fonsecam.

Ratio autem est, quia adductio neque possibilis villo modo est, neque sufficiens ad replicationem: reproductio autem & est sine dubio possibilis, & sufficiens ad constituendum corpus in pluribus locis. Quae omnia sigillatim probabo.

Impossibilitas adductionis.

Primo probatur quod impossibilis sit actio illa, quae vocari solet adductio, id est, actio per quam in aliquo corpore quod habet iam vnum ubi in vno loco, produciatur aliud ubi, per quod incipit esse in altero loco, non deferendo priorem locum. Probatur, inquam, quia ostensum superius est, nullam dari vocationem huiusmodi distinctam à re vbicata. Deinde dato etiam, quod admitendum esset aliquod ubi distinctum, implicaret ut corpus per eius productionem in pluribus sisteretur locis; nam quando corpus existens Romae replicatur Lugduni, illud ubi, per quod ponitur Lugduni, non produciatur Romae, sed Lugduni: sed non potest illud corpus produci Lugduni, quin supponat corpus adductum Lugdunum: ergo adductio supponeret factam replicationem. Probatur minor. Causa materialis prior necessario est suo effectu: sed Petrus ut existens Lugduni, non autem prout existens Romae, causa est materialis illius ubi: ergo prius est existens Lugduni, quam habeat ubi. Confirmatur, quia in illo priori, quo illud ubi antecedit Petrum ut existentem Lugduni, Petrus est tantum Romae: ergo in illo priori, vel ubi est sine subiecto, vel certe illud ubi est Romae. Denique si posset Deus Petrum, qui est Romae, replicare Lugduni, producendo ubi, posset facere ut Petrus existens Romae, desineret esse Romae, tollendo ab eo ubi; & inciperet esse Lugduni per solam productionem ubi, sine villo transitu per medium; quod absurdum est.

Eius insufficiencia.

Secundò, quod adductio sit insufficiens ad replicationem, probatur, quia illud est insufficiens ad replicationem, quo posito corpus non potest villo modo moueri: sed posita sola adductione, corpus replicatum moueri nullo modo posset sine mira-

Aculo; nam postquam Petrus existens Romae accipit ubi Lugdunense, si de nouo moueatur, amittere ubi Lugdunense acceptum à Deo, & acquirere aliud ubi diuersum à primo, quod erit etiam miraculosum: ergo per vires naturales hominis non poterit illud acquirere. Præterea si ad replicationem alicuius corporis in pluribus locis adequatis sufficeret multiplex ubi, sufficeret etiam ad replicationem in pluribus locis inadæquatis: Angelus v.g. esset coextensus loco diuisibili per solam vocationem, & anima similiter non aliter coextensa esset corpori; quae tamen vulgò improbantur. Denique illud non sufficit ad replicationem, quo posito, corpus replicatum non est multiplex virtualiter, neque suscipere potest contraria; per solum autem ubi corpus non fit multiplex virtualiter, quia multiplicitas accidentis non facit ut aliquid virtualiter sit multa, & per solum ubi corpus non accipit vllam maiorem virtutem ad recipiendam accidentia.

B Tertiò, quod reproductio rei iam existentis sit possibilis, & sufficiat ad replicationem, euidens est, quia potest idem effectus produci à pluribus causis totalibus: ergo nihil veniat, ut ab eadem causa totali, causis innumeris æquiualente, producantur per plures actiones totales, siue in vno loco, siue in pluribus locis; quælibet enim actio suam habet locum determinatum in quo ponatur, nec est necesse illam poni ubicunque est actio. Si ergo corpus aliquod in pluribus locis reproducatur, erit sine dubio replicatum, & suscipere poterit contraria.

Scio multa, & difficilia contra reproductioem hanc posse opponi, quae quia magis spectant ad praesentiam Christi corporis in Eucharistia, fusè dicta sunt in proprio tractatu de hoc Sacramento.

QVÆSTIO II.

De vacuo.

Aristot. 4. Physic. à textu 57.

DE spatio inani, quod est supra caelos, nuper dictum est occasione loci; nunc de illo quod intra caeli ambitum excogitari posset, tria ponenda sunt cum Philosopho: primo, utrum sit, vel naturali aliqua virtute possit aliquod esse vacuum: secundo, quoniam sit causa efficiens motus, quo corpora illud vitant: tertiò, utrum in vacuo corpus aliquod posset moueri.

SECTIO I.

Virum sit, vel naturali aliqua virtute possit esse aliquod vacuum in rerum natura.

EDefinit Philosophus vacuum textu 57. *Locum, qui est priuatus corpore.* Locus significat superficiem ambientem, nam in eo vacuum ab inani differt, quod est supra caelos, quod inane non ambitur vlla superficie corporis: vacuum autem intra duas clauditur superficies.

Dico primo, nullum in rerum natura esse vacuum intra caelos. Ita docet, & fusè probat Philosophus 6. 6. contra Epicureos, & plures alios Philosophos volentes, quod vacuum corporibus esset immixtum, ac per mundi vniuersitatem porrectum; quod quibusdam etiam modernis placet Epicuri & Democriti

Reproductio sufficit ad replicationem

Impossibilitas vacuum

Probata est